

Campus theater 15 maart 2018, première 'Ik heb nog iets op mijn lever'

Uit het gastenboek:

'Krachtig, innemend, inspirerend, maar bovenal leerzaam!'

dr. Claire van Houdt en Heidy Pijman

Plastische chirurgie, Radboudumc Nijmegen

"Meesterlijk"

Dr. Harry van Hulsteijn: Internist-Oncoloog-
Hematoloog: Aruba Hospital

'Zeer ontroerende voorstelling. Diep onder de indruk'

Jurrian Butter: Nucleaire geneeskunde
Radboudumc

Ontroering, blijdschap, bewondering en verdriet. Deze solo is een levensles zo groot dat hij niet te bevatten is:

Anne-Lies Lomme

Sprakeloos over het hele verhaal, over je voorstelling. Trots dat je naar theater 't Mozaïek in Wijchen komt op 26 oktober 2018!

Nancy van Nuland, theaterprogrammeur 't Mozaïek

"Dank je wel Kitty, voor zoveel schoonheid!"

Thijs van Leer, musicus

"Een prachtige avond. Fijn om het probleem vanuit de patiënt te zien. Elke arts of verpleegkundige zou deze solo moeten zien"

Professor dr. Theo Wagener, Emeritus hoogleraar oncologie

"Je laat ons leren en geeft ons een spiegel. Genuanceerd met een lach en een traan".

Professor dr. Carla van Herpen, hoogleraar rare cancers, Radboudumc

"Wat een bijzondere avond. Je hebt je op een ontroerende manier blootgegeven".

Elize Maassen van Laar, Radboudumc radiologie

"Wat jij wilde is gelukt. Heel hartelijke gefeliciteerd met deze première!"

dr. Roel Mus , radioloog

"Wat een ijzersterke voorstelling waarin elk woord telt!"

Hetty Heyting, actrice

"Indrukwekkend, ontroerend, heftig, uit het hart"

Will

"Dankbaar dat wij deze avond als zorgprofessionals mochten meemaken!"

Ria en Monique

"Proficiat met deze prachtige voorstelling. Zó herkenbaar."

Een medepatiënt

"We vonden het een fantastische avond. Quote van de avond: 'Vriendschap, soms net zo onberekenbaar als kanker.'"

dr. Jan Fabré, Plastisch chirurg. Canisius Wilhelmina Ziekenhuis

"Zeer boeiende voorstelling, van het begin tot het einde. De zaal was onder de indruk en de luchtige grapjes kwamen op precies de juiste momenten. Er was dus ook ruimte om te lachen. Echt super gedaan!"

Bianca Peters, fysiotherapeut

Reacties na de voorstelling van 22 maart:

"Diep van binnen blijft de puurheid"

dr. Karin Landsbergen, Hogeschooldocent

"Het is alsof je naast je in de spreekkamer zit bij dr. Paula"

Esther Paijmans

"Respect voor de inspiratie die u ons vanavond heeft gegeven"

Lex en Marlies

"Hulde voor jou en voor dr. Paula!"

Denise en Neeltje Pink Ribbon, Amsterdam

"Heel mooi dat je laat zien dat werk ook zingeving kan bieden"

Gabrielle

"Je hebt ontzettend lastige dingen ontzettend goed verwoord"

Emile

"Je spreekt rake woorden vol herkenning. Voor iemand als ik, die zich afdeling E30-genootje mag noemen, waanzinnig waardevol"

Kathi

"Het is mooi in de allerbreedste zin van het woord. Het karakter dr. Paula zorgvuldig weergegeven in woord en gebaar. Een echte mensendokter"

Louk en Jennemiek

"Wat een prachtige, ingetogen leerzame voorstelling. Ik heb ervan genoten."

dr. Ingrid Desar, oncoloog

"Ademloos heb ik met je meegereisd. Het voelt alsof ik een klein beetje met je mee heb mogen beleven. Wat een reis. En wat ongelooflijk belangrijk om de juiste mensen op die reis te mogen treffen. Zoals dr. Paula: mens- arts , en vooral zichzelf."

Marije Weidema, promovenda

"Je nam me mee in de achtbaan. Op het toneel zag ik een sterke vrouw die er goed uitziet. De actrice Kitty Trepels van Mil. Weerspiegelde dat ook de mens Kitty, de vrouw achter de actrice? Met andere woorden: Hoe voel je je op dit moment? Dat kon ik als publiek niet zien."

Tanja van den Heuvel

"Diep onder de indruk van jouw vermogen om indringend zonder aanvallend te zijn. Mooie voorstelling, waarbij ik zelfs op een gegeven moment twijfelde of de kanker zelf het ergst is of de dingen die ermee gemoeid gaan aan emoties en het verliezen van (wat je dacht dat) belangrijke mensen (voor je waren). Jij maakt met je voorstelling iets bespreekbaar wat moeilijk bespreekbaar is. Ik hoop echt dat je Theodoor achter slot en grendel kunt houden voor zolang mogelijk."

Roswitha Teerink

Ter aanbeveling:

"Kanker, een op de drie treft het. Toch houden we de ziekte ver van ons – zolang we ervan gevrijwaard blijven. Knettergek, want zo vergroten we onze angst ervoor, stellen we patiënten op afstand. In 'Ik heb nog iets op mijn lever' grijpt Kitty Trepels van Mil - zelf ongeneeslijk ziek - kanker bij de kladden. Geen pijn, geen angst, geen hoop, geen verbijstering blijft ongenoemd. Zonder een ogenblik sentimenteel te worden, vergroot Trepels van Mil tientallen details uit haar leven. En tegelijkertijd toont ze ons hoe je, hartstikke ziek, erin kunt slagen je humeur te managen. Al die afzonderlijke momenten worden onvergetelijke scènes in een theaterstuk dat gezien moet worden door alle studenten geneeskunde, nee, alle studenten, nee, alle medewerkers in de zorg, nee, door ons allemaal."

Peter Henk Steenhuis, redacteur filosofie Trouw